

Chương 14

Tìm Ra Thân Thế Và Gia Cừ

Quái nhân nói:

- Cha mẹ của cháu đã làm một việc nghĩa cả cao đẹp vì tình bạn mà phải bị tàn sát cả gia môn. Trước đây, thân phụ cháu đã lo sanh mạng cháu, đem gởi ở một nơi khác, nếu không ngày nay đâu còn đây, ha...ha...ha... Lão cười như điên dại, rồi khóc nức nở, làm Lâm Viết Hùng cảm động, đứng nghẹn ngào. Chàng nói:

- Sư thúc! Có phải sư thúc là người đã chôn cất song thân cháu và lập bia mộ không?

- Đúng vậy, chính ta đã làm việc đó!

Lâm Viết Hùng thờ hỏn hển, nói:

- Sư thúc, sư thúc nói cho ngu điệt biết, kẻ thù của ngu điệt là ai? Tại sao hẳn lại tàn nhẫn giết cả toàn gia, đốt cả trang viện?

Lão nhân im bật, đôi mắt sáng trở nên thững thờ qua một lúc rồi nói:

- Cháu hãy nghe ta kể câu chuyện hai mươi năm về trước.. Hai mươi năm về trước trên võ lâm giang hồ có ba vị tiền bối lừng danh được giang hồ tặng cái tên là Tam V ương.

Người thứ nhất là Vạn Kiếm V ương, người thứ hai tên là Nghệ Thánh V ương, người thứ ba tên là Quỷ Kiếm V ương. Trong Tam V ương, thì Nghệ Thánh V ương là giỏi hơn cả. Mỗi người tuy sống mỗi cõi, song cứ ba năm một lần họ tìm gặp nhau để giao đấu tranh chức vô địch thiên hạ.

Nghệ Thánh V ương có thu nhận một số môn đồ, nhưng chỉ có bốn người được nổi danh là Thánh Kiếm Tăng Sĩ Hồng, Thần Kiếm Lâm Công Long, Quái Kiếm Dương Chí Hoà, và Ma Kiếm Hàn Tố Oanh.

Lâm Viết Hùng kinh ngạc “a” lên một tiếng:

- Như vậy thân phục của cháu là đồ đệ của Nghệ Thánh V ương.

- Phải! Và ta đây chính là Quái Kiếm Dương Chí Hoà, sư đệ của thân phụ cháu.

- Còn Tăng Sĩ Hồng và Hàn Tố Oanh hiện giờ ở đâu?

- Lâm điệt! Con chó nóng nãy! Câu chuyện ta kể khá dài. Tăng Sĩ Hồng là vị đệ nhất sư huynh của ta và Lâm Công Long, tánh tình cương trực.

Hàn Tố Oanh là muội của ba người, có một sắc đẹp khuynh thành, nét na đoan chính, kiếm pháp phi thường.

Bốn người cùng sống chung một sư môn, giang hồ nghe tiếng đều nể mặt.

Vì gần gũi nhau một sư môn, Tăng Sĩ Hồng và Hàn Tố Oanh mới chớm nở mối tình đầu, và yêu nhau đắm đuối.

Sau đó, tiên sư Nghệ Thánh Vương cho phép môn đồ xuống núi hành hiệp, tuy mỗi người ra đi mỗi nơi, song tình lưu luyến vẫn khẩn khít.

Q Cách một thời gian, ta được tình sư huynh Tăng Sĩ Hồng mời ta và thân phụ người đến dự tiệc thành hôn, thì ra Tăng Sĩ Hồng và Hàn Tố Oanh đã chính thức lập gia đình.

Lâm Viết Hùng xen vào hỏi:

- Ngày ấy phụ thân cháu và sư thúc có đến dự không?

- Chỉ có một mình ta đến dự thôi, còn thân phụ người vì phải theo tiên sư đi xa nên không về kịp. Ôi, ngày đó là ngày hạnh phúc nhất đời của sư huynh Tăng Sĩ Hồng và cũng là ngày mở đầu cho một chuyện đại bất hạnh về sau.

Lâm Viết Hùng ngạc nhiên đứng nhìn vị sư thúc của chàng đến nỗi trần trời.

Lão nhân Dương Chí Hoà kể tiếp:

- Việc thành hôn giữa đôi hiệp khách võ lâm Tăng Sĩ Hồng và Hàn Tố Oanh ai ai cũng biết, bởi vì chính Tăng Sĩ Hồng đã viết thiệp mời khắp võ lâm giang hồ, và võ lâm giang hồ cũng đến dự rất đông.

Bỗng....đến lúc động phòng hoa chúc thì có người đến gọi Tăng Sĩ Hồng ra đi vì việc gấp, đến nỗi không kịp vào phòng.

Lâm Viết Hùng ngạc nhiên:

- Ai gọi Tăng Sĩ Hồng đi vậy?

- Việc đó ta không rõ, vì lúc đó ta đang bận rộn ở hậu đường tiếp đãi các võ lâm hào hiệp đến viếng. Ta chỉ thấy Tăng Sĩ Hồng hấp tấp chạy đến nói với ta:

- Đệ đệ! Anh có việc cấp đê đê.

Thấy vẻ mặt sư huynh ta có vẻ kích động và hấp tấp nên ta giật mình, hỏi:

- Việc gì thế Tăng đại ca!
- Nhờ sư đệ coi chừng giùm Hàn Tố Oanh cho ngu huynh nhe.
- Còn đại ca?
- Ngu huynh có việc sẽ ra đi gấp.
- Đi bây giờ?
- Phải!
- Đại ca nói đùa sao?
- Không, thật đấy.

Lòng ta kinh dị vô cùng! Tăng đại ca là người đứng đắn, không bao giờ đùa cợt trong việc quan trọng. Nhưng việc quan trọng thế nào mà Tăng đại ca ta đến nỗi phải bỏ đêm động phòng hoa chúc, ra đi gấp rút như vậy?

Ta biến sắc, hỏi:

- Đại ca! Dù việc gì quan trọng đến đâu cũng đợi ngày mai đã, ai đâu lại...
Tăng đại ca ngắt lời:

- Không được! Bây giờ ta phải đi.

Ta cau mày hỏi:

- Bao giờ đại ca về?
- Không nhất định.
- Chị ấy đã biết cha?
- Ta cha vào phòng thì dĩ nhiên là cha biết.
- Sao đại ca không nói cho Hàn Tố Oanh biết với.
- Ta sợ nàng xót ruột! Thôi, chớ làm mất thì giờ. Đệ đệ nên nhớ lời ta dặn.
Ta đi đây.

Dứt lời Tăng Sĩ Hồng phóng mình bỏ chạy ra cửa, rồi biến mất trong đêm tối. Ta không rõ việc ấy thế nào, cả đến các bạn võ lâm giang hồ có mặt trong đêm ấy vẫn ngỡ ngác.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Tăng Sĩ Hồng sư bá cháu đi về đâu?

- Không biết! Cho đến bây giờ ta cũng không rõ người đến nơi nào. Sau khi Tăng Sĩ Hồng đi rồi ta vẫn bận tiếp khách, cho đến hết canh ba yến tiệc mới tàn và quan khách mới ra về.

Lúc đó ta đến trước phòng hoa chúc, ló đầu nhìn vào thì thấy sư muội Hàn Tô Oanh đang ngồi một mình trên ghế trước giường nằm, trên mặt còn phủ một tấm vải mỏng màu đỏ.

Ta thương hại quá, vì động phòng hoa chúc là chuyện đại sự của người con gái, thế mà Tăng đại ca ta lại bỏ đi, khiến nàng phải chờ đợi cả đêm, thật bất nhẫn làm sao?

Ta đứng đó một lúc, định vào nói cho Hàn Tô Oanh thông cảm nhưng ta sợ đêm khuya vắng vẻ, nếu có kẻ thấy ta vào phòng sẽ dị nghị, nên ta đành trở về phòng riêng nghỉ ngơi.

Hôm sau Tăng Sĩ Hồng vẫn chưa về. Ta thấy cần phải nói cho Hàn Tô Oanh biết rõ mới được, nên tìm gặp nàng:

- Có một việc tôi cần nói cho Hàn muội biết.

Nàng hỏi:

- Việc gì?

- Khi Tăng đại ca ra đi có... - Việc đó tôi đã biết rồi.

Hàn Tô Oanh đã biết thì ta còn nói làm gì nữa. Nhiệm vụ của ta coi chừng nàng trong lúc Tăng đại ca đi vắng.

Người đâu, một tháng qua, Tăng đại ca ta vẫn vắng bóng.

Rồi đến hai tháng... Ba tháng.. Bốn tháng... Vẫn không một tin tức nào về Tăng đại ca. Ta nóng lòng quá, muốn ra đi tìm.

Nhưng ta chưa kịp ra đi thì một sáng con tỳ nữ của nàng bng hầu nàng một bát cháo.

Ta hỏi:

- Hàn cô nương có đau yếu gì chăng?

Con tỳ nữ đáp:

- Đó là hiện tượng tất nhiên của người đàn bà.

Ta ngỡ ngác hỏi:

- Đau yếu sao lại là hiện tượng tất nhiên?

Tỳ nữ nhoẻ một nụ cười kín đáo, đáp:

- Người đàn bà nào trong thời gian thai nghén cũng phải bị đau bệnh cả.

Ta trở mắt nhìn con tỳ nữ:

- Srao? Mà bảo Hàn cô nương có thai ư?

- Phải!

Ta chợt thấy trước mặt ta như có một màu đen bao phủ. Tăng đại ca vội vã ra đi, trong đêm động phòng không hề gặp mặt Hàn Tố Oanh, tại sao nàng mang thai?

Ta đinh ninh nàng đã có thai trước khi làm lễ thành hôn với Tăng đại ca. Ta không phục nàng, hay nói chung ta không phục đôi tình nhân đó.

Tuy nhiên, dù sao cũng sống chung nhau cùng một sư môn, ta đến thăm nàng, và chia buồn:

- Hàn muội! Tăng đại ca chúng ta ra đi từ ấy đến nay không tin về, có lẽ Hàn muội khổ tâm lắm! Tôi nghe Hàn muội đã có thai phải không?

Nàng đáp:

- Đúng vậy! Tôi đã có thai ngay trong đêm động phòng.

Ta kinh ngạc:

- Srao? Hàn muội nói sao? Tăng đại ca đêm ấy có trở về ư?

- Có? Có trở về rồi ra đi.

- Tại sao Tăng đại ca không cho ta biết.

Nàng hoảng hốt:

- Thật thế sao? Tam ca không hề gặp mặt Tăng đại ca trong đêm ấy ư?

- Không!

Nàng than thở:

- Trời ơi! Sao có chuyện lạ lùng! Chẳng lẽ người nào cùng tôi chặn gói không phải là Tăng lang của tôi ư?

Ta nghi ngờ hỏi lại:

- Hàn muội bảo là trong đêm ấy vẫn có người vào phòng làm việc gói chặn ư?

- Phải! Nhưng sau khi ân ái người ấy có việc phải ra đi.

- Chẳng lẽ Hàn muội không rõ người ấy là ai sao?

Nàng thờ dãi đáp:

- Lúc đó tôi chỉ thấy một bóng người lướt vào và thổi tắt đèn ngay. Giữa lúc đó lòng tôi đang hồi hộp, tim tôi đang đập mạnh, không còn nhận xét gì cả.

Nghe nàng nói ta giật nảy người, không ngờ lại có chuyện bất ngờ xảy ra như vậy được.

Hàn Tố Oanh cau mày suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Tam ca! Tay trái Tăng Sĩ Hồng có bị mất đi hai ngón không? Vì lúc đó tôi nắm tay người ấy thấy mất đi hai ngón, tôi tưởng trong thời gian hành hiệp, xa cách nhau, Tăng đại ca bị mất nhưng cha kịp hỏi điều đó.

Ta ngần người đáp:

- Không! Tay của Tăng đại ca vẫn còn nguyên vẹn như trăm nghìn người khác kia mà.

Bỗng nàng buông xuôi đôi tay, khóc nức nở:

- Trời! Sự việc có thể xảy ra như thế ư?

Nàng vật mình toan tự tử.

Ta hoảng vía, vội nói:

- Không được! Thời gian Tăng đại ca đi có mặt ta ở đây, nếu Hàn muội làm nhậy ta bị mang tiếng về sau.

- Nhưng tôi nhục quá.

- Việc ấy ai mà ngờ được.

Tôi biết Hàn muội là người đoan chính từ trước đến nay, nhưng Hàn muội cần sống để rửa cái nhục này.

Hàn Tô Oanh đau đớn đến nỗi chết đi sống lại mấy lần. Ta phải an ủi nàng hơn nữa ngày.

Lâm Viết Hùng nghe kể đến đây bỗng cau mày nói:

- Thật tình bá mẫu không nhận ra mặt mũi của kẻ đó sao?

- Phải! Nàng chỉ nắm trúng bàn tay trái của hắn, biết hắn mất đi hai ngón thôi.

Sau đó, hắn nói với nàng là hắn phải đi lấy một báu vật. Rồi bỏ đi mất.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Thật ra người ấy là ai?

- Không biết.

- Rồi sau này ra sao?

- Sau này ta khuyên Hàn Tô Oanh dù sao cũng phải chờ Tăng đại ca về để trình bày sự thật. Ta cũng không dám bỏ đi, vì sợ Tăng đại ca trở về nổi giận giết chết Hàn Tô Oanh thì tội nghiệp.

Thế rồi, thời gian cứ trôi qua. Mấy tháng sau ta đang ngồi nói chuyện với Hàn Tô Oanh thì Tăng Sĩ Hồng trở về... Lâm Viết Hùng xen vào:

- Ô! Chắc có việc rắc rối xảy ra?

- Phải! Ta đã nói rõ đầu đuôi cùng Tăng Sĩ Hồng nhưng ông ta nhất định không nghe. Ta biết tình thế không xuôi, có thể xảy ra việc không may nên bảo Hàn Tô Oanh thoát thân trước, còn ta thì cản Tăng Sĩ Hồng lại, không cho đuổi theo.

Nhưng than ôi! Về võ công của ta đâu có bằng Tăng Sĩ Hồng. Chúng ta bị Tăng Sĩ Hồng đuổi thẳng đến Tuyết Hoa Sơn thì lúc đó trời ma to gió lớn, ta trở ta không kịp bị Tăng Sĩ Hồng đâm mũi kiếm vào ngực sâu ba tấc, còn nàng Hàn Tô Oanh bị Tăng Sĩ Hồng đá rơi xuống một tuyệt cốc sâu thăm thẳm.

Qua một lúc, lão nhân thở dài:

- Ôi! Thật là một thảm kịch!

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Như vậy có liên quan gì đến cái chết của cha mẹ cháu đâu?

- Tiểu điệt! Tấn thăm kịch đến đó cha phải đã hạ màn đâu. Sau đó Lâm Công Long thân phụ người về thăm, được Tăng Sĩ Hồng kể lại. Thân phụ người vì quá đau đớn với tình sư môn, đã cùng Tăng Sĩ Hồng mang kiếm đi khắp giang hồ tìm cho ra kẻ cụt ngón tay, thủ phạm đã gây ra thảm kịch ấy.

Nhưng tìm mãi mà cũng không sao dò xét được tung tích.

Rồi sau đó mòi năm, bỗng một đêm toàn gia Tăng Sĩ Hồng bị một kẻ bí mật hạ sát, thiêu rụi cả gia trang.

Lâm Công Long, thân phụ của người có linh cảm biết việc chẳng lành sẽ xảy ra, nên đem hai đứa con gởi đi nơi khác, và chú ý đề phòng. Nhưng vô ích, kẻ sát hại toàn gia Tăng Sĩ Hồng lại cũng sát hại toàn cả gia đình Lâm Công Long. Khi ta hay được tin, đến nơi chỉ còn có cách chôn cất và xây mộ bia mà thôi!

Lâm Viết Hùng nghe đến đây thở dài não ruột, chàng nói:

- Như vậy thủ phạm nhất định là kẻ cụt hai ngón tay chứ còn ai nữa.

Đôi mắt chàng đỏ rực lên:

- Dù người ấy có trốn tận chân trời góc bể, tiểu điệt cũng sẽ tìm cho ra để băm thây muôn mảnh.

Lão nhân nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Thủ phạm nhất định là gã cụt ngón tay.

- Nhưng thúc thúc tại sao lại vào sống trong Tử Vong Cốc này?

Lão nhân đáp:

- Ta bị Tăng đại ca đâm một kiếm, sau được một đạo sư cứu, đem về cư ngụ nơi Tử Vong Cốc này. Chẳng bao lâu, vị đạo sư chết, ta thay mặt làm cốc chủ, và giữ lời hứa với đạo sư ta phải ở trong cốc cho đủ hai mươi năm. Nhưng cách đây gần một năm, bọn người bị mặt từ đầu đến tự xng là Tứ Điện U V ương, đánh đuổi ta, chiếm lấy Tử cốc này làm sào huyệt. Chúng dùng toàn chất độc để hại người, xương phơi thành đồng, kẻ nào vào đây cũng đều thit rã xương tan.

Ngừng một chút, lão nhân nói:

- Ta vì sống ở đây lâu ngày, biết được Tử cốc có một cái hang bí mật nên chui rúc vào đó, bọn chúng không biết được.

Tuy nhiên, ta phải sống lên lúc rất cực khổ, phải tìm cái sống trên xác chết của thiên hạ. Ta cố dò xét trong tổ chức của chúng có gã cụt ngón tay không?

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Thúc thúc đã gặp hấn cha?
- Cha gặp.

Lâm Viết Hùng cau mày thờ dài:

Lã nhân hỏi:

- Còn cháu vào đây với mục đích gì?
- Cháu đi tìm cây dược thảo để chữa thương cho một người.

Lão nhân “a” một tiếng:

- Loại cây đó chỉ có trong Tử cốc này thôi, khắp giang hồ không có nơi nào tìm thấy. Đó là giống cây rất quý, ta đây cũng nhờ vào cây ấy mà tránh được mọi chất độc dược của bọn ma đầu Tứ Điện U V ương.

Dứt lời, lão thò tay vào trong túi lấy ra một cái hộp sáng chói. Vừa mở nắp đã nghe một mùi thơm bốc ra ngào ngạt, khiến tinh thần chàng khoan khoái vô cùng.

Chàng ghé đầu vào xem thì thấy trong hộp chỉ độ trên vài chục cây, cọng nhỏ nhọc cỏ, dài độ ba tấc, trên ngọn cây có lác đất màu vàng, chính giữa có cá bông mày đỏ bằng ngón tay út.

Chàng hỏi:

- Cây này là Hoạ Diệm Hương sao?
- Phải đấy. Đã mời mấy năm ta chỉ tìm được có hơn vài chục cây. Khi quả này sắp chín thì mùi thơm tỏa ra hơn bảy dặm vuông. Các con linh hạc khi nghe được mùi hươn thì nó đáp xuống, lè lưỡi ra liếm hết.

Lâm Viết Hùng hỏi:

- Muốn trị độc, mỗi lần uống một cây?
- Chỉ một cây cũng đủ. Người nào uống được một cây thì suốt đời không ngộ độc.

Lão nhân Dương Chí Hoà lấy ra một cây, bảo Lâm Viết Hùng há miệng ra, bỏ vào, đang lúc đói bụng, chàng nhai nuốt lúc nào không hay.

Thấy ngon miệng, chàng nói:

- Thúc thúc! Cháu ăn hết cả mồi cây được chứ?

- Ồ! Nếu thế thì công lực được tăng lên mỗi năm, và không một chất độc nào nhiễm được nữa.

Chàng nghe nói lấy chiếc hộp trên tay Dương Chí Hoà, hốt cả xấp nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, ăn một lúc hết sạch, chỉ còn dành một cây để chữa bệnh cho Xuân Chờ mà thôi.

Sắc mặt Lâm Viết Hùng đỏ bừng. Chàng cảm thấy máu huyết trong người chạy rùng rục.

Lão nhân Dương Chí Hòa la lên:

- Chết rồi! Sao lại cùng một lúc ăn quá nhiều thế?

Lâm Viết Hùng đáp:

- Cháu đang đói quá, gặp thứ cây này ăn ngon miệng.

- Ồ! Tuy là cây quý, song không thể ăn nhiều cùng một lúc, chính nó có bản tính trừ độc nhưng lại kích động về dục tính.

Thật vậy, bấy giờ Lâm Viết Hùng cảm thấy mạch máu trong người như căng thẳng ra, chàng không sao chịu nổi, muốn vận nội công đánh vào giữa thình không cho đỡ bức rức.

Lão nhân la lên:

- Lâm diệt! Hãy trầm tĩnh ngồi xuống, đừng có vọng động.

Nhưng Lâm Viết Hùng không thể chịu được, chàng vung tay đánh mạnh vào gốc cây bên cạnh. Cả một gốc cây to bị tróc lên, cành lá cháy rụi, thật là một công lực phi thường.

Chàng vừa đánh ra một chưởng thì trong người như điên loạn. Chàng rú lên một tiếng, vừa phát chưởng liên tiếp đánh âm âm, vừa cắm chạy ra phía miệng cốc.

May thay, khi chàng ra khỏi miệng cốc thì người chàng trở lại bình thường, mặc dù mặt chàng còn đỏ rục như máu.

Chàng nhớ đến Xuân Chờ đang nhiễm độc, chờ đón chàng nơi miệng cốc, nên lẳng mĩnh đi vòng quanh để tìm cô gái ấy.

Việc tìm nàng không khó khăn lắm, chỉ phút chốc chàng đã thấy một bóng người từ trên cây đáp xuống, thân hình thon thon, da mặt trắng như dồi phấn, đôi mắt long lanh màu ngọc bích. Vừa thấy nàng, Lâm Viết Hùng gọi lớn:

- A! Xuân cô nương.

Xuân Chờ nở một nụ cười đầy cảm mến, để lộ hàm răng trắng như ngọc:

- Lâm thiếu hiệp! Tôi chờ lâu quá tưởng thiếu hiệp gặp nguy hiểm rồi chứ! Trời ơi! May mắn thiếu hiệp đã làm được một việc phi thường.

Lâm Viết Hùng lấy hộp đựng cây Hoạt Diêm Hương mở ra, trao cho nàng và nói:

- Cô nương hãy ăn cây này vào!

Thấy nàng còn chần chờ, tỏ ý cảm tạ, Lâm Viết Hùng nóng lòng nhét dược thảo vào miệng nàng, và nói:

- Không ơn nghĩa gì cả! Trên giang hồ giúp nhau là chuyện thường.

Xin cô nương đừng nghĩ đến.

Ngón tay chàng vô tình chạm vào đôi môi thiếu nữ, một luồng hơi thở ấm áp nhúng vào tay chàng, người chàng bỗng nhiên nóng rực lên, mạch máu căng ra, chạy rần rật, đôi mắt chàng đỏ au, hơi thở hỗn hển.

Xuân Chờ thấy Lâm Viết Hùng chăm chăm nhìn nàng vội hỏi:

- Lâm thiếu hiệp làm sao thế?

Lâm Viết Hùng cắn răng không đáp, vội quay lưng bỏ đi.

Xuân Chờ bước theo, buồn bã nói:

- Lâm thiếu hiệp! Thiếu hiệp bỏ đi không một lời giã biệt sao!

Lâm Viết Hùng quay lại, thấy đôi mắt Xuân Chờ róm lệ, vẻ đẹp của nàng tăng lên gấp bội phần. Chàng cau mày nói:

- Cô nương hãy đi đi, đừng đến gần tôi, đừng lưu luyến đến tôi nữa.

Xuân Chờ thở thê:

- Tôi đã làm gì phật ý thiếu hiệp mà thiếu hiệp giận tôi như thế. Thiếu hiệp đã vì tôi, không ngại nguy hiểm vào Tử Vong cốc tìm dược thảo để chữa độc kia mà.

Một mùi thơm băng trinh toát ra, giọng nói trong vắt đầy cảm mến, Lâm Viêt Hùng cảm thấy lý trí gần như mờ mịt không còn tự chủ nổi nữa, chàng hét lên:

- Hãy đi đi, đi ngay!

Vừa nói, chàng vung tay đánh vào cô gái một chiêu, gió lộng ào ào.

Xuân Chờ ngẩn ngơ không hiểu gì cả! Làm sao nàng hiểu được những gì đã xảy ra trong huyết quang của chàng trai mà nàng đầy cảm mến ấy!

Nàng lãnh trọn một chưởng của Lâm Viêt Hùng. Thân hình nàng bắn vọt lên ba trượng và rơi xuống đất, miệng rỉ máu tư oi.

Xuân Chờ tuy bị thương, nhưng không đến nỗi nặng lắm. Vì nàng vừa ăn xong cây Hoạt Diệm Hương nên các đại mạch trong người mạnh tăng thêm rất nhiều. Vả lại, cái đánh của Lâm Viêt Hùng chỉ là cái đánh bất đắc dĩ, không dụng lực.

Sau khi gượng dậy, Xuân Chờ cố đuổi theo chàng, nhưng làm thế nào đuổi theo kịp. Nàng khóc oà lên, tiếng khóc như ngắt nghẹn, hoà vào trong không gian, như hờn dỗi, như trách móc.

Nàng lênh mẫn đi, đi mãi nhưng cha biết phải đi về đâu. Trước mắt nàng như có một vùng mây đen bao phủ.

Nàng cảm thấy như tủi nhục!

Những cánh hoa đại bên đường âm thầm đong đưa trước gió, nàng có cảm tưởng như đang trên chọc, mĩa mai nàng.

Nàng khóc to lên, rồi lẩm bẩm:

- Ngọc Diệm Nhân! Ngươi tàn nhẫn lắm